

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 24CoPr/5/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8316205723
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8316205723.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Antónie Kandravej a JUDr. Elišky Wagshalovej v spore žalobkyne M. M. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, právne zastúpená JUDr. Lýdia Farbakyová, advokátka so sídlom Floriánova 12, Prešov, proti žalovanej J. Z. C. XX, so sídlom C. XX, právne zastúpenej JUDr. Martina Řeřichová, PhD., advokátka so sídlom Mierová 2529/87, Humenné, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 18Cpr/2/2016 - 162 zo dňa 12.03.2018 takto

rozhodol:

I. Potvrďuje rozsudok.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým medzitýmym rozsudkom určil, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou dané žalobkyňu listom žalovaného zo dňa 08.02.2016 je neplatné.

2. Svoje rozhodnutie založil na zistení, že žalobkyňa na základe pracovnej zmluvy zo dňa 05.02.2007 vykonávala funkciu učiteľky u žalovaného, pričom pracovný pomer ukončil žalovaný výpoveďou zo dňa 30.06.2010. Predmetné skončenie pracovného pomeru bolo predmetom konania vedeného na Okresnom súde v Humennom pod sp.zn. 21C/155/2010, pričom súdom bolo určené skončenie pracovného pomeru za neplatné. Následne po nastúpení žalobkyne do pracovného pomeru po skončení súdneho konania bola dňa 08.02.2016 žalobkyňu daná opätovne výpoveď z dôvodu nadbytočnosti a toho, že žalovaný nemá možnosť žalobkyňu naďalej zamestnávať. Súd prvej inštancie vychádzajúc z organizačnej štruktúry žalovaného pre školské roky 2014/2015 a 2015/2016, ako aj uznesenia obecného zastupiteľstva U. došiel k záveru, že nedošlo k žiadnej organizačnej zmene, ktorá by odôvodňovala takýto postup zamestnávateľa, a preto určil vo forme medzitýmneho rozsudku neplatnosť výpovede.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil v zmysle ustanovení § 61, § 63, § 74, § 77 Zákonníka práce.

4. Súd prvej inštancie nerozhodoval o trovách konania s poukazom na ustanovenie § 262 ods. 3 CSP tak, že o trovách konania bude rozhodnuté pri rozhodnutí o celom predmete konania, nakoľko sa žalobkyňa domáhala rovnako nárokov z neplatného skončenia pracovného pomeru.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané odvolanie zo strany žalovaného s poukazom na nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci. Žalovaný namietal, že splnil všetky predpoklady platnosti výpovede tým, že obecné zastupiteľstvo schválilo návrh na organizačného poriadku J.. Zároveň žalovaný vyžiadal potvrdenie o tom, či nedošlo k organizačnej zmene, čo obec potvrdila, že v rozpočtovej organizácii nedošlo k žiadnej organizačnej zmene v školskom roku 2015/2016. Bol požiadaný výbor zástupcov zamestnancov o prerokovanie skončenia pracovného

pomeru so žalobkyňou, ktorý tak aj učinil. Nakoľko nebolo možné zamestnávať žalobkyňu, bola jej daná výpoveď. Žalovaný uviedol, že pracovné miesto žalobkyne bolo zrušené už v roku 2010 a súdne rozhodnutie o neplatnosti tejto výpovede nadobudlo právoplatnosť v roku 2014. V školskom roku 2012/2013 žalovaný zamestnával 9 učiteľov druhého stupňa, kedy ukončil pracovný pomer s jedným učiteľom a pre nízky počet žiakov nebolo nutné zvyšovať počet učiteľov. Od 01.05.2013 bol znížený počet učiteľov o jedno pracovné miesto vo forme organizačnej zmeny. V čase prijatia tejto organizačnej zmeny žalobkyňa nepracovala u žalovaného z dôvodu jej predošlej výpovede. Následne, keď žalovaný rešpektoval predchádzajúce súdne rozhodnutie a žalobkyňa nastúpila do práce, nedošlo ku zmene, ktorou by došlo k navýšeniu počtu miest, kde by bolo možné umiestniť žalobkyňu. Týmto spôsobom rozhodla aj obec, ktorá na obecnom zastupiteľstve 17.06.2015 potvrdila, že nedošlo k žiadnej organizačnej zmene vo forme navýšenia počtu miest učiteľov. Keďže po nástupe žalobkyne do práce v školskom roku 2015/2016 presahoval počet pracovných miest u žalovaného, počet ktorý bol prijatý ku dňa 01.05.2013, stala sa žalobkyňa nadbytočnou a preto bola dôvodná výpoveď. Zákon nevyžaduje, aby sa organizačná zmena realizovala v čase, kedy sa zamestnancovi dáva výpoveď. Z tohto dôvodu žiadal napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť respektíve zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie.

6. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedla, že súd prvej inštancie dospel k správnym zisteniam, tieto aj správne vyhodnotil a považuje rozhodnutie súdu za vecne správne. Súd správne vyhodnotil výpoveď zo dňa 08.02.2016 tak, že táto nespĺňa náležitosti výpovede v zmysle Zákonníka práce a absentuje tam písomné rozhodnutie zamestnávateľa, na základe ktorého dochádza k organizačným zmenám. Z výpovede zo dňa 08.02.2016 nebola preukázaná žiadna organizačná zmena, ktorou by malo byť zrušené pracovné miesto učiteľa tak, ako sa uvádza vo výpovedi. Z dôkazov, ktoré sú v spise vyplývajú, že u žalovanej k žiadnym organizačným zmenám na školský rok 2015/2016 nedošlo. Žalobkyňa sa podľa žalovaného stala nadbytočnou nie v dôsledku organizačnej zmeny, ale v dôsledku predchádzajúceho súdneho rozhodnutia, ktoré určilo neplatnosť predošlej výpovede. Žalovaný počas trvania súdneho sporu o neplatnosť jej prvej výpovede prijal do pracovného pomeru nových zamestnancov už v čase, keď mal vedomosť o rozhodnutí súdu prvej inštancie o neplatnom skončení pracovného pomeru, postupoval v rozpore so Zákonníkom práce, nakoľko predmetné pracovné miesto bolo obsadené žalobkyňou počas trvania jej súdneho sporu. Z týchto dôvodov žiadal napadnutý rozsudok potvrdiť.

7. Žalovaný vo svojom vyjadrení k podaniu žalobkyne trval na dôvodoch odvolania v celom rozsahu.

8. Žalobkyňa vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného zotrvala na svojich postojoch s tým, že nebolo preukázané písomné rozhodnutie o organizačnej zmene, ktorým by došlo k zrušeniu pracovného miesta, preto súd vec správne právne vyhodnotil.

9. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

12. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP) .

13. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je konzistentné a jednoznačnými argumentmi podporil záver, ku ktorému dospel, pričom k celkovej presvedčivosti rozhodnutia súdu prvej inštancie možno uviesť, že premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, na základe ktorých k týmto dospel, sú pre nielen právnickú, ale aj laickú verejnosť prijateľné a racionálne; zároveň aj spravodlivé a presvedčivé. Právne závery sú v súlade s vykonanými skutkovými zisteniami a celkovo možno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie, pokiaľ sa týka rozsahu jeho odôvodnenia je v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

14. Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

15. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

16. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje súd právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad. Odvolací súd v prejednávanej veci po oboznámení s odôvodnením napadnutého rozsudku dospel k záveru, že tento odvolací dôvod nie je naplnený. Súd prvej inštancie aplikoval na správne zistený skutkový stav správnu právnu normu, ktorú aj správne vyložil.

17. V danom prípade odvolací súd k odvolacím námietkam žalovaného uvádza, že nemožno na námietky vznesené v odvolacom konaní, ale aj v konaní pred súdom prvej inštancie prihliadnuť, nakoľko postup zamestnávateľa, respektíve jeho zriaďovateľskej organizácie po výsledku predošlého konania, neupravil organizačnú štruktúru žalovaného v zmysle záverov tohto konania, čím konal v rozpore so Zákonníkom práce. Takýto postup by v podstate znamenal negáciu výsledku konania o neplatné skončenie pracovného pomeru a úspešný zamestnanec by mal nárok len na náhradu mzdy, nakoľko ak by bola prijatá argumentácia žalovanej tým, že nedôjde k zmene organizačného poriadku či štruktúry zamestnávateľa, nemohol by pracovník, ktorý sa úspešne pred súdom domohol neplatného skončenia pracovného pomeru výpoveďou naďalej pokračovať vo výkone práce. V zmysle Zákonníka práce je žaloba o určenie neplatnosti výpovede spojená aj s tým, že pracovný pomer naďalej trvá. Prijatím tejto argumentácie by teda došlo k absurdnej situácii, kedy by úspešný pracovník bol opäť subjektom podania výpovede pre jeho nadbytočnosť len z dôvodu, že zamestnávateľ, respektíve v danom prípade jeho zriaďovateľ nebral do úvahy právoplatné rozhodnutie súdu. Bolo úlohou zamestnávateľa, ktorý mal vedomosť o prebiehajúcom súdnom spore, sa prispôbiť tejto situácii tým, že by na dobu počas súdneho konania obsadil predmetnú funkciu vo forme pracovného pomeru na dobu určitú alebo prijatím iných opatrení umožňujúcich reagovať na závery súdneho konania.

18. Súd prvej inštancie vec správne aj formálne vyhodnotil, keď naozaj nezistil a z obsahu spisu to nezistil ani odvolací súd, že by došlo k prijatiu organizačnej zmeny, ktorá by znižovala počet učiteľov u žalovaného, čo v podstate ani nebolo tvrdené zo strany žalovaného a ktorého obranu, ako bolo vyššie uvedené, považoval odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie za nedôvodnú.

19. V danom prípade nemožno v odvolacom konaní preskúmavať závery predošlého konania o určení neplatnosti výpovede, ktorej sa domáhala žalobkyňa po prvýkrát, tieto odvolacie námietky nemôžu byť vyhodnotené ako relevantné, konajúce súdy sú viazané právoplatným a vykonateľným rozhodnutím z predošlého konania.

20. O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v rozhodnutí o celom nároku.

21. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).